

И през много вечери Митю сваляше стадото от високия хълм на среща. При първия звън, сърцето на стария трепваше, пръстите се слагаха неусетно, нареждаха се въ строй и заиграваха ръченица върху дупките на кавала. Звънците зашъпваха предпазливо, гласовете се стапяха и потъваха някъде дълбоко — дълбоко, дето нямаше ни край, ни начало.

Малки воловарчета спираха край градината и назъртаха през оградата.

— Чичо, посвири ни!

Той сядаше въ сянката на клонестите върби, пъхаше краката си въ водата и надуваше кавала. А когато се умореше и децата го гледаха умолително, разказваше им чудните приказки за Ангел войвода.

— Помните ли го вие?

— Не го помним.

— Де ще го помните? През турско беше. Сарп човек ви казвам — окото му от нищо не мигаше. Раята закриляше и на бедните помагаше.

— Турците ли колеше, чичо?

— Турците, ама само лоците. Пък и на българите не прощаваше, кога отиваха срещу народа. А малко ли бяха и такъвите? Млад бях аз и подкара бях овцете нагоре. Гледам по едно време, из друма иле войска — голяма турска войска, а отпреде ѝ един паша, — няма ги вече такъви паши. Сто хрътки водеше, а коня му камъните чупи като върви. Омръзнало на султана сѐ за юначествата на Ангел войвода да слуша, та казал: Който ми донесе главата му — зет ще го направя, който не я донесе — неговата ще зема. Никой не се наел, само този паша се решил и тръгнал. Много му се искало царски зет да стане. Там ме спря, хе, на високия мост.